

Τὴν ὥρα ποῦ σ' ἀγάπησα ἄς ἤθελα μοῦ δώσει
θάνατος μονωρίτικος γιὰ νὰ μὲ ξεγλυτώσῃ

Κρήτ.

**Αχι* κι ἄς τὴν ἐθώρουνα τὸ ἀγάπησ' μου τὴν ὄψι
κι ἄς ἤσπεκε ἀποπάνω μου τζελλάτης νὰ μὲ κόψῃ
αὐτόθι.

**Αγγελοκαμωμένε* μου κι ἀγγελοποιητὴ μου,
ἄς σέ 'δᾶσι τὰ μάτια μου κι ἄς ἔβγῃ ἡ ψυχὴ μου

Τήλ.

**Σ* ἤθε μὴ φέξ' ἡ **πίουλη*, 'ς ἤθε μὴν ξημερώσῃ
ἐκεῖν' ἡ **όλγια Κυριακὴ* ἡ τρισερημιασμένη

Κάρπ. 'Η σημ. καὶ μεσν. 'Ιδ. Πρόδρομ. 3,216 ii (ἐκδ. Hesseling - Pernot 57) «ἄς ἐγενόμην ἐπαρχος καὶν δεκαπέντε ἡμέρας». 5) 'Εν διηγῇ μεθ' ὁριστ. ἱστορικῶν χρόνων ἡ μεθ' ὑποτακτ. ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἱστορικὸν χρόνον ὁριστ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ.: *Ζύμωκα* κι ἄς ἔρτῃ νὰ γενῇ τὸ ψωμί 'ς τῆς γιαιμίας Κονίστρ. 'Επῆγα κι ἄς τὸν εὐρῶ νὰ κάθεται νὰ σφυρίζῃ σὰ νὰ μὴν ἦτονε γινωμένο πρᾶμα Κρήτ. 'Ο *Τοιβκανὸς* ἄς νομίσῃ πῶς ἐσκότωσαν τὸν *Καράμανον*, ἄφηκέν τον κ' ἔφυνεν (ἐκ διηγ.) Κύπρ. || **Ἀσμ.* Κι ὁ **ασιλῆς* ποῦ τ' ἄκουσεν ἐκακοφάνηκε του κι ἄς ἤβγαλε **ιαλαλημὸ* 'ς οὐλοὺς τοὺς ἀντρειωμένους (**ιαλαλημὸ* = *διαλαλημὸ*) Κάρπ.

Κ' ἐκεῖ ἄς ἀποκοιμήθηκεν 'ς τοῦ ὕπνου τὰ κανάκια αὐτόθι.

Πβ. νά.

ἄσα ἡ, Πόντ. ('Αμισ. Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. 'Ιων. ἄση, παρ' ὃ καὶ Αἰολ. ἄσα = ναυτία, ἀηδία.

1) Τὸ ἐκ τῶν πνευμόνων ἐξερχόμενον πνεῦμα ἔνθ' ἄν.: 'Η ἄσα τ' βρομᾷ Χαλδ. Συνών. *χνότο*. 2) 'Η εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοὴ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος διὰ τῶν πνευμόνων Πόντ. (Χαλδ.): Φρ. **Ἀσαν* 'κὶ *παίρ*' (δὲν ἀναπνέει) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἄσαβάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσαβανίαστος Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαβανιαστος* < *σαβανιάζω*.

**Ἀσαβάνωτος*, ὁ ἰδ.

ἄσαβάνωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσαβάνουτους βόρ. ἰδιώμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαβανωτος* < *σαβανώνω*.

'Ο μὴ περιβληθεὶς τὸν ἐντάφιον σάβανον, ὁ μὴ σαβανωθείς, ἐπὶ νεκροῦ ἔνθ' ἄν.: **Ἀσαβάνωτο* τὸν *ἔθαψαν* κοιν. **Ἀκλαντον* κι ἄσαβάνωτον *ἔθαψαν* ἄτον Κοτύωρ. «*Εμελλέν . . . νὰ καταποντισθῇ εἰς τὸ κῦμα ἄψαλτος, ἄσαβάνωτος, ἀμοιρολόγητος*» ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 92. Συνών. ἄσαβάνιαστος.

ἄσαβούρρωτος ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) — ΑΠαπαδιαμ. Πρωτοχρ. διηγ. 38 — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνερμάτιστος) Περίδ. Αἰν. Βυζ. Πρω. Δημητρ. ἄσαβούρρωτος Σύμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαβουρρωτος* < *σαβουρρώνω*. 'Η λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

1) Κυριολ. ὁ μὴ ἔχων *σαβούρραν*, ἔρμα, ἀνερμάτιστος, ἐπὶ πλοίου ἔνθ' ἄν.: *Καῖκι* ἄσαβούρρωτο Σύμ. 'Ο ἀνεμος ἐδυνάμωσε, τάχα δὲν ἤμποροῦσε νὰ δυνάμωσῃ ἀρκετά, ὥστε μ' ἓνα σαγανίδι ν' ἀναποδογυρίσῃ τὴν ἄσαβούρρωτην βάρκαν; ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν. 2) Μεταφ. ὁ μὴ φαγών, νηστικός

Ζάκ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Αἰν. β) 'Επιπόλαιος Λεξ. Πρω. Δημητρ.: **Ἀσαβούρρωτο* *μγαλό*.

ἄσάγονος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. *σαγόνι*.

1) 'Ο μὴ ἔχων φυσιολογικῶς ἀνεπτυγμένην τὴν κάτω σιαγόνα. 2) Συνεκδ. δύσμορφος.

ἄσάευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαευτος* < *σαεύω*.

1) 'Εκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν σέβεται κανεὶς Πόντ. (Τραπ.): **Ἀσάευτον* ἔχ'νε τὸν δάσκαλον ἄτουν. 2) 'Ο μὴ σεβόμενος, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τοῦ τινα, ἀσεβὴς Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἄσαῖδιστος.

ἄσαῖδιστος ἐπίθ. Κάλυμν.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαῖδιστος* < *σαῖδίζω*.

**Ἀσάευτος* 2, ὁ ἰδ.: **Ἀσαῖδιστος* ποῦ νὰ μὲ τὸ *δατέρα* του.

ἄσαῖστος ἐπίθ. Μήλ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαῖστος* < *σαῖζω*.

'Ο μὴ δυνάμενος νὰ μετακινήθῃ: **Ἀσαῖστο* εἶναι τὸ *τσουβάλι* ἀπὸ τὸ *βάρος*.

ἄσαῖττευτος ἐπίθ. Νάξ. ('Απύρανθ.) κ.ά.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαῖττευτος* < *σαῖττεύω*.

Μεταφ. ὁ μὴ δεχθεὶς τὰ ἐρωτικὰ βέλη τινὸς ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἐπόμενε *γάνεις* νηὸς ἄσαῖττευτος κι ἀπὸ **φτὴ* ἀῆ *γωπελλὰ* 'Απύρανθ.

ἄσακάτευτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσακάτιφτους βόρ. ἰδιώμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σακατευτος* < *σακατεύω*.

1) 'Ο μὴ γενόμενος ἀνάπηρος, ἀρτιμελής. 2) Μεταφ. ὁ μὴ καταστραφεὶς ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς Λεξ. Δημητρ.

ἄσάκκιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἄσάκκιαγος πολλαχ.

ἄσάκκιαγους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σακκιστος* < *σακκιάζω*.

'Ο μὴ σακκιασθεὶς, ὁ μὴ ἐμβληθεὶς εἰς σάκκον ἔνθ' ἄν.: Τὸ μισὸ κριθᾶρι ἐσάκκισα, τ' ἄλλο μισὸ τό 'χω ἄσάκκιστο Κρήτ. 'Εμενε ἄσάκκιστη πολλὴ σταφίδα Πελοπν. (Κορινθ.) Εἶνι ἄσάκκιαγους οὐ καπνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Βρίζα ἄσάκκια ἄυτόθι. Συνών. ἄσακκούλλιστος.

ἄσακκούλλιστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σακκουλλιστος* < *σακκουλλάζω*.

**Ἀσάκκιστος*, ὁ ἰδ.: **Ἀσακκούλλιστα* *γεννήματα*.

ἄσαλάγητα ἐπίρρ. ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 194 ἄσαλάγ'τα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄσαλάγητος.

Χωρὶς *σαλάγημα*, ἤτοι φωνὰς προτρεπούσας εἰς κίνησιν τὸ ποίμνιον ἔνθ' ἄν.: *Φκειάνουν* 'ς τὴ γῆ *τρῦπα* μὲ *δυὸ ἀνοίγματα* καὶ *διαβάζουν* ἀπὸ *δαύτη* τὰ *ἡσκωμένα* *πρόβατα* ἄσαλάγητα ΔΛουκόπ. ἔνθ' ἄν.

ἄσαλάγητος ἐπίθ. 'Ηπ. — Λεξ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἄσαλάγ'τους 'Ιμβρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄσαλάστος Νάξ. ('Απύρανθ.) ἄσαλάστους Μακεδ. (Βλάστ.)

'Εκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **σαλαγητος* < *σαλαγῶ*.

1) 'Ο μὴ διὰ φωνῶν ἀπομακρυνθεὶς τῆς θέσεώς του, ἐπὶ ποιμνίου 'Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Κοπάδι* ἄσαλάγητο Λεξ. 'Ελευθερουδ. 2)

ἑκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ὁμιλήσῃ, ὁ μὴ ποιοῦν Μακεδ. (Βλάστ.) 3) Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ὁ μὴ ἀκούοντος Ἰμβρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κάτι ἄσαλάρ'τους* (κάτι = τίθεται) Ἰμβρ. Ἀσαλαῖστες εἰν' ἀκόμα τοῦτες Ἀπύρανθ. 4) Ὁ περὶ οὗ δὲν γίνεται λόγος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἡ πρὸ ἄσαλαῖστη νῆα δοῦ χωριοῦ μου φαίνεται πῶς εἶναι.*

ἄσαλγος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄσελγής. Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἄσάλγαν. βριν. ἀμέλειαν».
Ἀτακτος, δυσήνιος, ζωηρὸς ἔνθ' ἄν.: *Πολλὰ ἄσαλγον παιδὶν ἔν' Σάντ. Χαλδ. κ.ά.*

ἄσαλγοςύνᾱ ἡ, Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσαλγος.
Τὸ νὰ εἶναι τις ἀτίθασος, ζωηρότης, ἀταξία ἔνθ' ἄν.: *Ἀσ' σὸ πολλὰ τὴν ἄσαλγοςύνᾱν ἀτ' κατ' κακὸν θὰ ἔρται 'ς σὸ κιφάλ'ν ἀτ' Σάντ. Σταυρ. Χαλδ. Ἀσαλγοςύνᾱ 'τ' 'κὶ σύρκεται* (ἡ ζωηρότης του δὲν ὑποφέρεται) αὐτόθι.

ἄσαλγωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσαλγος καὶ τῆς καταλ. -ωτός.
Ὀλίγον ζωηρός, κάπως ἄτακτος.
ἄσάλενος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. σαλεύω.
Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἐσαλεύθη, ἀμείωτος, ἀκέραιος.

ἄσάλευτα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ.ά. — Λεξ. Γαζ. Πρω. Δημητρ.
Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἄσάλευτα. Πβ. Ἀνθολ. Παλατ. 12, 183 «χεῖλεσι... ἐπ' ἄκροις ἄσάλευτα μεμυκόσι».
Χωρὶς νὰ σαλευθῇ, νὰ κινηθῇ τις, ἀκίνητα ἔνθ' ἄν.: *Ταξιδέψαμε ἄσάλευτα* (χωρὶς τὸν παραμικρὸν κλυδωνισμὸν τοῦ πλοίου) Ἀθῆν.

ἄσάλευτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) ἄσάλιπτους βόρ. ἰδιώμ. ἄσάλευτε Τσακων.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄσάλευτος.
1) Ὁ μὴ κινούμενος ἢ ὁ μὴ κινηθεὶς, ἀκίνητος σύνηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. κ.ά.) Τσακων.: *Κάθεται ἄσάλευτος. Πόδια - χέρια ἄσάλευτα. Ἀσάλευτα τὰ φύλλα τοῦ δέντρου* σύνηθ. *Θάλασσα ἄσάλευτη* Λεξ. Πρω. *Στέκουνταν ἄσάλευτος, ἀνάσαστος* Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 30 || Φρ. *Κάθεται ἀβρόντιγος, ἄσάλευτος* (ἐπὶ ἀπαθοῦς εἰς ἐπιπλήξεις) Πάρ. || Ποιήμ.

Σκίνο καὶ γάβρο χορτασμένες | πότε καὶ πότε σταματοῦν καὶ ἄσάλευτες σὰν πετρωμένες | 'ς τὸν ἥλιο ποῦ ἔσβησε κοιτοῦν (ἐνν. οἱ γίδες) ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 337.

Εἶμαι τ' ἄσάλευτο στοιχείο, κάθε χρονιά μ' εὐφραίνει ὁ Ἀπρίλης μέσ' 'ς τὸν κῆπο μου, μέσ' 'ς τὸ χωριό μου ὁ Μάϊς ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 95. Συνών. ἀκίνητος 1. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ σύνηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. κ.ά.) Τσακων.: *Πέτρα ἄσάλευτη* σύνηθ. *Τοῖχος ἄσάλευτος* ΓΨυχάρ. Ὁνειρ. Γιαννίρ. 465. 2) Ἀτάραχος Πελοπν. (Γέρμ.): *Τὸνε φοβερίσανε κ' ἔμεινε ἄσάλευτος.*

3) Δυσκίνητος, νωθρὸς Πόντ. (Κερασ.) 4) Ἀμετάβλητος ἐνιαχ.: *Ἀπόφασι-γνώμη ἄσάλευτη ἐννιχ. Ὅσα εἴχαμεν καμωμένα... ἔμειναν ἄσάλευτα* Γέρ. Κολοκοτρών. 2, 7. 5) Ὁ μὴ βληθεὶς εἰς τὸν φοῦρνον διὰ νὰ ψηθῇ, ἐπὶ ζύμης Πόντ. (Τραπ.): *Τὸ ζουμάρ' ἄσάλευτον ἔν'.*

ἄσάλιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄσάλιαστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαλιαστός < σα-λῖάζω.

Ὁ μὴ διὰ σιέλου βρεγμένος. Συνών. ἄσάλιωτος.

ἄσάλιωτος ἐπίθ. σύνηθ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαλιωτός < σα-λιώνω.

Ἀσάλιαστος, ὁ ἰδ., σύνηθ.: *Ἡ μπουκκὰ ἄσάλιωτη δὲν πάει κάτω* σύνηθ. || Φρ. *Στόμα ἄσάλιωτο* (ἐπὶ ἀσιτίας) Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

ἄσαλπάριστος ἐπίθ. πολλαχ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαλπαριστός < σαλπάρω.

1) Ὁ μὴ ἀνασυρθεὶς ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ ἀγκύρας Λεξ. Δημητρ. 2) Συνεκδ. ὁ μὴ ἀποπλεύσας, ἐπὶ πλοίων πολλαχ.: *Τὸ καῖκι ἔμεινε πολλὲς μέρες ἄσαλπάριστο.*

ἄσαμάρωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσᾱμάρωτος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσομάρωτος Κρήτ. ἄσαμάρωντους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαμαρωτός < σαμαρώνω, παρ' ὃ καὶ σομαρώνω.

1) Ὁ μὴ φέρων σάγμα, ἐπὶ ὑποζυγίων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Γαϊδούρι-μουλάρι ἄσαμάρωτο* σύνηθ. *Ἀσᾱμάρωτον γαϊδίρ'* Χαλδ. Συνών. *ξεσαμάρωτος*. 2) Μεταφ. ὁ μὴ λαβὼν εἰσέτι σύζυγον, ἀγαμος Μακεδ. — Λεξ. Δημητρ. 3) Μεταφ. ἄξεστος, ἀγροῖκος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά.

ἄσανίδωτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σανιδωτός < σανιδώνω.

Ὁ μὴ σανιδωμένος, ὁ μὴ διὰ σανίδων ἐπεστρωμένος ἔνθ' ἄν.: *Ἀσανίδωτο πάτωμα-σπίτι κττ. Ἀσανίδωτη κουζίνα* σύνηθ.

ἄσάπιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἄσέπιστος Πόντ. (Τραπ.) ἄσάπιγος Πελοπν. (Μάν.) ἄσάπητος ἐνιαχ. ἄσάπετος Πόντ. (Οἶν.) ἄσέπετος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνεσάπητος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. σαπιστός < σαπίζω, παρ' ὃ καὶ σεπίζω καὶ σαπῶ καὶ σέπομαι. Τὸ ἄσάπητος, ὅπερ καὶ παρὰ Σομ., ἐκ τοῦ ἐπιθ. σαπητός.

Ὁ μὴ σαπείς ἔνθ' ἄν.: *Δὲν ἔμεινε πορτοκάλι ἄσάπιστο* σύνηθ. *Ἀσέπιστα εἶναι τὰ ξύλα* Τραπ. *Ἀσάπετον ξύλον* Οἶν. || Παροιμ. *Ἀνεσάπητο σκοινὶ ὁ τόπος δείχνει* (ἐπὶ ἰσχυρισμῶν τῶν ὁποίων ἡ ἀλήθεια εὐκόλως ἐλέγχεται ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων) Μάν. Συνών. ἄσαπος.

ἄσαπος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄσαπής.
Ἀσάπιστος, ὁ ἰδ.: *Ἀσαπα εἶναι τὰ μῆλα.*

ἄσαπούνιστος ἐπίθ. ἄσαπώνιστος Πόντ. (Κερασ.) ἄσαπώνιχτος Πόντ. (Κερασ.) ἄσαπούνιστος κοιν. ἄσαπούν'στους βόρ. ἰδιώμ. ἄσαπώνιος Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄσαπούνιος Πελοπν. (Λακων. κ.ά. καὶ ἄσαπούνιστος) ἄσαπούν'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σαπουνιστός < σαπουνίζω.

Ὁ μὴ σαπουνισθεὶς, ὁ μὴ νιφθεὶς ἢ πλυθεὶς διὰ σάπωνος ἔνθ' ἄν.: *Πουκάμισα ἄσαπούνιστα. Κάλτσες - πετοέτες ἄσαπούνιστες.*

